

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEAVER, BRYNNE

Butcher & Blackbird / Brynne Weaver ; trad. din lb. engleză
de Denisa Nicoară. - București : Librex Publishing, 2024

ISBN 978-630-6628-18-6

I. Nicoară, Denisa (trad.)

821.111

Redactor: Gabriel Tudor

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: Marian Busuioc, Evelin Ceciu / Corectura.ro

Copyright © 2023 by Brynne Weaver

Cover Design by Qamber Designs

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Librex Publishing.

Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

BUTCHER & BLACKBIRD

BRYNNE WEAVER

Traducere din limba engleză de
Denisa Nicoară

Librex Publishing,
2024

PROLOG

Butcher & Blackbird

Înfruntarea anuală din august

7 zile

Baraj prin piatră-hârtie-foarfecă

Cel mai bun din cinci

Câștigătorul ia Fantoma Pădurii

ICHI-GO, ICHI-E'

Sloane

Să fii un criminal în serie care ucide criminali în serie este un hobby grozav...

Asta, până când te trezești închis într-o cușcă.

Timp de trei zile.

Lângă un cadavru.

În plină vară, în Louisiana.

Fără aer condiționat.

Mă holbez la cadavrul bâzâit de muște care zace dincolo de cușca în care sunt închisă. Nasturii de la cămașa lui Albert Briscoe stau să plesnească deasupra burții sale umflate, care a prins o nuanță gri-verzui. Burta *se mișcă*, pielea subțire ondulându-se ca niște valuri deasupra gazelor care bolborosesc înăuntru și a viermilor care-i mestecă trupul.

[†] Expresie japoneză formată din patru caractere (yojijukugo) descriind un concept cultural de prețuire a naturii irepetabile a unui moment. Expresia a fost tradusă aproximativ prin „doar pentru această dată” sau „o dată în viață”. (n.red.)

Miasma de carne putrezită, bâzâitul insectelor și duhoarea de fecale și urină care se degajă din corpul lui sunt de-a dreptul dezgustătoare. Și nu sunt o smiorcăită. Dar am standarde. Prefer cadavrele mai proaspete. Vreau doar să-mi iau trofeul după ce mi-am jucat rolul și să mă *car*, nu să atârni aiurea prin preajmă și să le văd cum se lichefiază.

Deodată se aude un fâșâit ușor, ca o foaie de hârtie udă care se rupe.

— Nu...

Aproape că îl aud pe Albert de dincolo de mormânt: *Da*.

— Oh, *nu, nu, nu...*

Ba da. Asta e pentru că m-ai omorât, târfă proastă.

Pielea crapă și o masă de viermi albă, imensă, țâșnește afară, ca niște mici paste orzo. Doar că o mare parte dintre acele paste se târăsc spre mine cu o viteză constantă, căutând un loc liniștit în care să-și desfășoare următorul capitol al vieții lor de târătoare.

— Ah, la naiba!

Mă târăsc pe fund pe podeaua de piatră și mă fac ghem, ca o bilă. În apăs fruntea de genunchi până când încep să mă doară capul. Încep să murmur un cântec, în speranța că o să înec sunetele care se aud dintr-odată mult prea tare în jurul meu. Melodia mea prinde din ce în ce mai mult avânt și într-un final, buzele mele formează cuvinte. *Nimeni de aici nu mă poate iubi sau înțelege... Blackbird, bye, bye...* Cânt până când cuvintele dispar ușor, ușor, la fel și melodia.

— Renunț să mai fac mizerii, spun după ce sunetul se dezintegrează printre particulele de praf și prin zgomotul insectelor care zboară în jurul meu.

— Ce păcat! Sunt sigur că mi-ar plăcea mizeriile pe care le faci!

Tresar la sunetul unei voci bărbătești blânde, dar profunde, ce dezvăluie un accent irlandez care încălzește fiecare silabă. Înjurăturile mele străpung aerul umed când mă izbesc cu capul de o bară metalică din cușcă, încercând să mă feresc de omul ce-mi acoperă singura rază de lumină care pătrunde prin fereastra îngustă, aproape opacă de la rahatul de muște.

— Am impresia că te afli într-o situație dificilă, spune el.

Un rânjet strâmb i se lărgeste pe față, restul trăsăturilor sale rămânând în umbră. Face câțiva pași în cameră, holbându-se la cadavru, și chiar se apleacă, pentru a-l vedea mai bine.

— Cum te cheamă?

Sunt în ziua a treia fără cafea. Fără mâncare. Stomacul meu probabil a făcut implozie și a absorbit toate celelalte organe dimprejurul lui. Monologul disperat al stomacului care chiorăie de foame încearcă să mă convingă că viermii aceia chiar sunt niște mici paste orzo și ar putea fi comestibili.

Nu pot face față acestei situații de rahat.

— Nu cred c-o să-ți răspundă, îi spun.

Bărbatul chicotește.

— Hmm, ca să vezi! Oricum, știu cine este. Albert Briscoe, Bestia din Bayou.

Pentru o clipă, privirea bărbatului rămâne ațintită asupra cadavrului, înainte de a se îndrepta spre mine.

— Dar cine ești *tu*?

Nu-i răspund, rămânând nemișcată și ascunsă în umbră, în timp ce el face câțiva pași atent măsurati în jurul cuștii, ca să mă studieze mai bine. Când ajunge cât de aproape îi permit barele, se lasă pe vine. Încerc să mă ascund sub părul

încălcit și membrele strânse în jurul meu, lăsându-l să-mi vadă doar privirea.

Și pentru că asta e *bafta mea*, bineînțeles că el arată *superb*.

Păr scurt, castaniu, aranjat cu grijă. Trăsături severe, dar nu exagerate. Un zâmbet viclean, dezvelindu-i dinții perfecți. O cicatrice care îi străbate buza de sus. Are buze mult prea ispititoare, având în vedere starea mea de captivitate – cea de jos pare ceva mai plină decât cea de sus. Încerc să-mi alung din minte gândul că aș vrea să o mușc.

Dar exact la asta mă gândesc.

Cât despre mine, sunt de-a dreptul *dezgustătoare*.

Păr încălcit. Haine pătate și însângerate. Cea mai urât mirositoare respirație din istoria respirațiilor.

— Nu ești genul lui Albert, spune el.

— Ce știi tu despre genul lui?

— Că ești prea în vârstă pentru el.

Are dreptate. Nu că aș fi prea în vârstă la cei aproape douăzeci și trei de ani ai mei. Dar tipul ăsta știe la fel de multe ca mine și chiar sunt departe de genul lui Albert.

— Și de unde știi tu asta, mai exact?

Bărbatul aruncă iar o privire către cadavru și o expresie de scârbă îi traversează fața întunecată.

— Pentru că e treaba mea să știu.

Mă examinează din nou cu atenție și zâmbește.

— Și judecând după calitatea cuțitului de vânatoare înfipt în gâtul lui, presupun că este și treaba ta. Oțel de Damasc, realizat manual... Interesant. De unde îl ai?

Oftez. Privirea mi se furișează către cadavru și către cuțitul meu preferat, înainte să-mi apăs din nou obrazul pe genunchi.

— De pe Etsy.²

Bărbatul râde, iar eu ridic o pietricică din cușcă doar ca să-i dau drumul pe podea.

— Mă numesc Rowan, spune în timp ce îmi întinde o mână printre gratii.

O privesc și arunc altă pietricică. Deși nu fac nicio mișcare pentru a-i răspunde la gest, continuă să-și țină mâna ridicată spre mine.

— S-ar putea să mă cunoști drept The Boston Butcher³.

Scutur din cap.

— Domnul Masacru din Mass...?

Dau din cap din nou.

— Fantoma din East Coast...?

Oftez.

Bineînțeles că am auzit toate numele astea, dar nu o să-i mărturisesc *lui*.

Simt însă cum inima îmi pompează mai puternic sângele prin vene. Mă bucur că nu poate observa cum mi s-au aprins și obrații. Știi *exact* toate numele pe care le poartă și mai știi și că nu e deloc diferit de mine – un vânător care îi are în bătaia puștii pe cei mai mari ticăloși, ieșiți parcă din prăpăstiile iadului.

Rowan își scoate, într-un final, mâna dintre gratiile cuștii mele, iar zâmbetul său se risipește.

— Păcat, mă gândeam că-mi vei recunoaște micile porecle, spune el pe un ton dezamăgit, după care își plesnește mâinile de genunchi și se ridică.

² Etsy, Inc. este o companie americană de comerț electronic axată pe vânzarea de articole realizate manual sau de epocă și de articole de artizanat. (n.red.)

³ Măcelarul din Boston, în en. (n.tr.)

— Atunci... e momentul să plec. Mi-a părut bine că aproape am făcut cunoștință, prizonieră fără nume. Baftă!

Cu un ultim surâs fugar fluturându-i pe chip, Rowan se răsucește pe călcâie și se repede cu pași mari spre ușă.

— Așteaptă! Așteaptă. *Te rog*, spun eu ridicându-mă în picioare și prinzându-mă de barele reci exact când el ajunge în prag. Sloane. Numele meu este Sloane. Mi se spune Orb Weaver.⁴

Între noi se lasă o tăcere adâncă. Singurele sunete care mai umplu aerul sunt bâzâitul muștelor și foșnetul viermilor care devorează cadavrul în putrefacție.

Rowan își întoarce capul, aruncându-mi o privire peste umăr.

Într-o secundă ajunge lângă mine, mișcarea lui atât de rapidă făcându-mă să mă retrag, dar nu înainte ca el să-mi prindă mâna și să o strângă cu putere.

— *Oh, Doamne!* Știam eu! Știam că au greșit. Era clar că trebuia să fii femeie. Orb Weaver! Ce nume mișto! Guta încâlcită, *globii oculari*... Uimitor! Sunt un mare fan al tău!

— Ah...

Rowan continuă să-mi strângă mâna, în ciuda efortului meu de a o retrage.

— Mulțumesc... cred...?

— Tu ai inventat numele? Orb Weaver?

— Mda...

Îmi trag mâna înapoi ca să mă depărtez de acest irlandez mult prea entuziasmat. Rânjește la mine uimit și dacă n-aș

⁴ În traducere „păianjenul țesător de globuri” – o specie de păianjeni din clasa Araneidae, reprezentând cel mai întâlnit grup de constructori de pânze de formă circulară. (n.red.)

avea șazecei de straturi de murdărie pe piele, sunt sigură că ar putea observa că m-am înroșit din nou.

— Nu crezi că e un nume prostesc?

— Nu, e mișto. *Domnul Masacru* e un nume prostesc. Dar *Orb Weaver* e foarte tare!

Ridic din umeri.

— Mie mi se pare că sună ca un nume de supererou ratat.

— E mai bine așa decât să inventeze autoritățile o poreclă pentru tine. Crede-mă.

Privirea lui Rowan se mută spre cadavru, apoi revine la mine. El înclină scurt din cap în direcția lui Albert.

— Trebuie să fi fost cu adevărat un vierme. *Te-ai prins?*

Urmează o pauză lungă, iar liniștea dintre noi este scoasă și mai mult în evidență de zumzăitul insectelor.

— Nu. Nu m-am prins.

Rowan flutură o mână.

— E o zicală irlandeză. Înseamnă că era un nenorocit. Dar e o glumă destul de isteată, având în vedere circumstanțele, spune el, în timp ce pieptul i se umflă cu mândrie și își îndreaptă degetul mare spre cadavru. Aș îndrăzni o întrebare totuși: cum de ai ajuns în cușcă, în timp ce el e mort, cu cuțitul tău înfipț în gât, tocmai acolo? L-ai înjunghiat printre gratii?

Arunc o privire la tricoul meu cândva alb și la imprimeul murdar de pe gheata plină de sânge.

— Ai putea spune că a fost doar o sincronizare proastă, presupun.

— Hmm, încuviințează Rowan cu un aer înțelept. Am avut și eu câteva din astea la viața mea.

— Vrei să spui că ai fost închis într-o cușcă, alături de un cadavru și o mică armată de paste orzo mărșăluind spre tine?

Rowan se uită în jos, de jur împrejurul nostru și se încruntă.

— Nu, nu pot spune asta.

— Așa mă gândeam și eu, mormăi cu un oftat obosit. Îmi șterg palmele de blugii scurți murdari și fac un ultim pas înapoi, în timp ce împing un șold înainte, într-un gest de sfidare. Începe să mă enerveze acest interlop care nu pare să facă nimic altceva decât să-mi întârzie moartea prin inaniție. Sunt aproape convinsă că e puțin sărit de pe fix și nici nu-mi lasă impresia că ar fi foarte interesat să mă elibereze de aici.

Poate că ar fi mai bine să îi continui jocul.

— Deci...?

— Înaintează destul de rapid aceste mici paste orzo, spune Rowan mai mult către sine, în timp ce se zgâiește la dâra de viermi care se îndreaptă hotărâți spre mine. Când privirea lui se ridică, o întâlnește pe a mea cu un zâmbet nerăbdător.

— Te invit la prânz?

Îl măsoar pe acest străin cu o privire seacă și apoi mă uit spre tricoul meu plin de sânge.

— Dacă vrei să ne trimiți pe amândoi direct la închisoare, de ce nu?

— Corect, zice el încruntat, înainte să se îndrepte către cadavrul lui Albert.

Caută prin buzunare, dar nu găsește nimic. Când se uită la gâtul umflat, scoate un mic țipăt de victorie, trage afară din rană cuțitul meu și smulge un lanț argintiu ale cărui zale se rup sub forța mâinilor sale. Se întoarce către mine și se ridică zâmbitor, apoi își deschide palma în care sclipește cheia de la cușcă.

— Du-te și fă-ți un duș, îți găsesc eu niște haine. Apoi dăm foc la casă.

Rowan descuie ușa și întinde o mână în umbra din cușca mea.

— Hai, Blackbird, am chef de-un grătar. Ce zici?

DISTRACȚIE ȘI JOCURI

Rowan

Orb Weaver.

Stau la masă vizavi de afurisita de *Orb Weaver*.

Și e al naibii de frumoasă.

Păr negru. Ochi căprui. Obraji presărați cu pistrii și un nas mic ce s-a înroșit puțin. Își drege glasul și ia o gură mare de bere, apoi se încruntă, cu privirea ațintită spre pahar, în timp ce-l împinge pe masă.

— Nu te simți prea bine, zic.

Sloane mă examinează cu circumspecție, înainte de a-și roti privirea prin restaurant. Ochiul săi ager se plimbă de la o masă la alta, studiind clienții. E neliniștită.

Probabil în mod justificat, având în vedere toate cele întâmplate.

— Trei zile în iadul ăla trebuiau să vină cu un preț. Bine, naibii, că am avut apă, așa fi murit de sete.

Se întinde către șervețele și ia unul ca să-și sufle nasul. Privirea ei o întâlnește din nou pe a mea, dar nu zăbovește prea mult.

— Îți mulțumesc că m-ai scos de acolo.

Ridic din umeri și sorb din bere, urmărind cum privirea lui Sloane se mută către un chelner care părăsește bucătăria cu o comandă pentru o altă masă.

De îndată ce plasatoarea ne-a întâmpinat la intrare, Sloane i-a cerut o masă la jumătatea localului, lângă o fereastră, arătându-i exact pe cea pe care o dorește. Acum înțeleg și de ce. Se află la distanțe egale față de bucătărie, intrarea principală și ieșirea de urgență de lângă baie.

O fi mereu în gardă sau timpul petrecut în cușca lui Albert a îngrozit-o? Sau exagerez eu cu presupunerile?

E înțelept să fie precaută.

Continui să o urmăresc cu privirea și profit de oportunitate să o studiez pe îndelete, în vreme ce ea efectiv scanează restaurantul. Sloane își aruncă pletele umede peste umăr, iar ochii mei coboară spre pieptul ei, așa cum au făcut-o, la fiecare două minute, încă de când a ieșit din baia lui Albert Briscoe purtând un tricou cu Pink Floyd fără sutien.

Fără sutien.

Gândul îmi răsună în minte precum clopotele unei biserică într-o dimineață însorită de duminică.

Corpul ei este voluptos și puternic, aruncând parcă o vrajă asupra hainelor care ar trebui să arate oricum, dar nu sexy, având în vedere că sunt furate din dulapul lui Briscoe. Până și blugii lui arată bine pe ea, suflecați la giezne și cu două eșarfe roșii legate între ele și strânse în jurul taliei pentru a forma un fel de curea. Și-a înnodat partea de jos a tricoului, lăsând la vedere o bucățică tentantă de piele și cercelul din buric, atunci când se lasă pe spate cu un oftat epuizat.

Fără sutien.

Trebuie să mă adun. La naiba, e Orb Weaver! Dacă mă prinde că mă holbez la ea, e în stare să-mi scoată ochii din